

Arrest

nr. 234 260 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 3 november 2018, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 30 april 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van F.D.J.M. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 13 december 1984 geboren in Medellín. Na uw middelbare school bent u beginnen te werken in dienstverband, onder andere in een klerenwinkel en als administratief assistent bij een staatsinstelling. Vanaf 2014 zou u zijn beginnen te werken in een drukkerij, die zich vooral bezighield met reclamebedrukking op voedselverpakkingen. Op 28 september 2018 huwde u met R.G.C. (X en O.V.nr.: X) met wie u al sinds 2000 of 2001 een relatie onderhield. Jullie hebben een zoontje dat op 1 juli 2005 is geboren en dat actueel bij uw ouders in Colombia verblijft.

Sinds ongeveer 2012 werden jullie afgeperst door leden van AUC, eerst om jullie woning te beschermen, maar later ook om jullie auto te beschermen. In 2013 liepen jullie een betalingsachterstand op. Kort hierna werd een aanslag gepleegd op jullie auto. Om problemen te voorkomen zouden jullie terug op tijd zijn beginnen te betalen. Dit bleef zo verder duren tot 2017. In november 2017 besloten jullie om niet langer te betalen. Jullie werden kort hierna onder druk gezet om opnieuw te betalen. In december 2017 zouden twee motards naast uw auto zijn komen rijden. Vervolgens lieten ze hun wapen zien aan u en uw zoontje. U zou besloten hebben om geen klacht in te dienen bij de lokale politie omdat u vreesde anders meer problemen te zullen krijgen met de bendeleden. Op 28 februari 2018 zou uw echtgenote zijn aangevallen door bendeleden. Na dit incident zouden jullie zijn verhuisd naar het huis van uw ouders in Envigado. Hier zouden jullie zijn gebleven tot jullie vlucht uit Colombia. In april 2018 werd u op uw beurt aangevallen door bendeleden. In juni 2018 zouden u en uw echtgenote nog enkele dreig-sms'en hebben ontvangen, en men zou ook nog bij uw ouders zijn langsgekomen om jullie te bedreigen. Kort hierna zouden jullie een ander huis hebben gehuurd in de stad Envigado. Op 28 oktober 2018 zouden jullie vanuit Bogotá met het vliegtuig naar Parijs gereisd zijn, waar jullie op 29 oktober 2018 aankwamen. Vanuit Parijs reisden jullie verder door tot in België, waar jullie op 3 november 2018 aankwamen. Diezelfde dag dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en uw identiteitskaart voor. Verder legde u nog kopies voor van de volgende documenten: geboorteakte van uw zoontje, doopakte van uw zoontje, uw huwelijksakte, uw verklaring van samenwonen, uw doopakte, de doopakte van uw echtgenote, een schoolattest van uw zoon, een attest van een opleiding die u heeft genoten, een attest van de kerk in verband met vrijwilligerswerk hier in België, familiefoto's. Verder legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten in het kader van de feiten die jullie zijn overkomen en die jullie hebben aangegeven aan de Colombiaanse autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Zo legden u en uw echtgenote enkele opvallend tegenstrijdige verklaringen af in de loop van jullie asielprocedure. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in sterke mate jullie beider geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat op 28 februari 2018 omstreeks 09.00 uur drie bendeleden bij jullie thuis hadden aangeklopt. Ze vroegen u om met hen mee te gaan om te onderhandelen over het afpersingsgeld dat u hen diende te betalen. U zou met hen zijn meegegaan naar een appartement ergens in de buurt. Ongeveer een half uur later zou u terug thuis zijn aangekomen, waar u uw kind huilend en uw echtgenote lichtgewond aantrof. U liet uitdrukkelijk optekenen dat uw echtgenote geen medische zorgen nodig had. Ze zou enkel ijs op haar neus gelegd hebben om de zwelling tegen te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112-126). Uw echtgenote legde echter gans andere verklaringen af. Zij verklaarde niet gedurende slechts een half uurtje te zijn weggeweest maar ze stelt dat u de dag ervoor al was vertrokken naar uw werk aangezien u de nachtdienst had. U zou kort na het incident waarbij uw echtgenote werd aangevallen thuis zijn aangekomen van uw nachtschift. Dit is erg tegenstrijdig aan uw verklaringen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen. Ze antwoordde dat u wellicht in de war was (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 25-32), wat niet kan overtuigen. Overigens is het opmerkelijk dat uw echtgenote in de op 15/03/2019 verstuurd opmerkingen bij het gehoorverslag (punt 32 (5)) dan weer plots wél uw versie van de feiten bevestigt. Verder verklaarde uw echtgenote dat zij wél naar het ziekenhuis diende te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 25). Ook dit is hoogst opmerkelijk. Toen zij even later werd

geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen in dit verband, wijzigde zij haar verklaringen: ze liet nu optekenen dat ze niet naar het ziekenhuis is gegaan en ook niet naar een dokter, maar wel naar een apotheker die haar verzorgde (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 34 en de op 15/03/2019 verstuurde opmerkingen bij het gehoorverslag). Deze gewijzigde verklaringen blijven evenwel evenzeer tegenstrijdig met uw verklaringen aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkele medische zorg toegediend kreeg.

Verder verklaarde u dat u in april 2018 was gaan werken, dat de bendeleden u daar stonden op te wachten en u vervolgens in elkaar hadden geslagen. U zou kort na het incident naar huis zijn gegaan, waar u uw vrouw op de hoogte bracht van hetgeen u was overkomen. Jullie zouden vervolgens besloten hebben een klacht in te dienen, wat jullie enkele dagen later ook effectief deden in een politiekantoor van Medellin (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-153). Uw echtgenote daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat u na het incident van 28 februari 2018 niet meer bent gaan werken. Ze voegde er vervolgens aan toe dat er zich na het incident van 28 februari geen ander concreet incident heeft voorgedaan, de verbale dreigtelefoontjes niet te na gesproken. Zij werd nog eens uitdrukkelijk gevraagd of er zich na 28 februari geen ander geweldincident had voorgedaan. Zij herhaalde dit dat niet het geval was en zij lichtte toe dat jullie na het incident van 28 februari 2018 waren verhuisd (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 40-44). Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen. Zij antwoordde nu dat u niet meer bent gaan werken na 28 februari, maar dat u wel nog een keer naar uw werk was gegaan om uw ontslag aan te bieden. Zij vermoedde dat u dan wellicht in elkaar geslagen was. Uw echtgenote werd gevraagd of zij dan niet zeker was of u al dan niet in elkaar was geslagen in april 2018. Zij antwoordde hierop te weten dat u wel degelijk nog een keer in elkaar was geslagen, maar zij kon het niet in de tijd situeren. Ze voegde eraan toe dat na het incident van 28 februari 2018 haar leven helemaal overhoop was gehaald (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 45-48). Dit alles is hoogst opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Dat uw vrouw in de op 15/03/2019 verstuurde opmerkingen bij het gehoorverslag verklaringen laat noteren (punten 41 (9) tot 17 (13)) die lijnrecht ingaan tegen haar verklaringen tijdens het gehoor onderstreept het ongeloofwaardige karakter van deze asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat er zich in juni 2018 nog vier verschillende incidenten voordeden: u werd één keer opgebeld, uw echtgenote werd één keer opgebeld, bendeleden zijn één keer bij u thuis langsgekomen en uw echtgenote zou tenslotte nog één dreig-sms hebben ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 50-72). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat er na 28 februari geen enkel fysiek contact meer is geweest tussen uzelf en uw echtgenote enerzijds en de bendeleden anderzijds (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 44). Zij werd er vervolgens mee geconfronteerd dat u wel nog incidenten aanhaalde die gebeurd zouden zijn in juni 2018 en dus ook naar het feit dat de bendeleden naar het huis van uw ouders waren gekomen. Uw echtgenote antwoordde dat uw ouders in Envigado een ander huis hadden gehuurd en dat de bendeleden in het eerste huis waren langsgekomen, op zoek naar jullie. Zij voegde er nog wel aan toe dat jullie af en toe naar het eerste huis waren gegaan om het er niet te verlaten uit te laten zien, maar zij verwees allerm minst naar een direct of rechtstreeks contact tussen de bendeleden en uzelf of haarzelf (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 48 en 49).

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de incidenten die jullie zouden zijn overkomen in juni 2018. Toen u werd gevraagd te beschrijven wat de bendeleden precies zouden hebben gezegd tegen jullie toen ze bij uw ouders waren langsgekomen, gaf u net hetzelfde antwoord als op de vraag wat ze u aan de telefoon hadden gezegd. Dat zij twee keer bijna woordelijk dezelfde zaken zouden zeggen, is weinig aannemelijk. U werd erop gewezen dat dit exact dezelfde woorden waren. U bevestigde dit zonder meer (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 52-58). Uw verklaringen komen in dit verband weinig doorleefd over. Het feit dat deze verklaringen dan bovendien ook nog eens tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van uw echtgenote in dit verband, maken ze totaal ongeloofwaardig.

Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in sterke mate jullie beider geloofwaardigheid.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De overige documenten die u voorlegde, betreffen kopies van gerechtelijke documenten. Kopies hebben geen bewijswaarde aangezien de authenticiteit van de originelen niet kan nagegaan worden. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. In verband met het verzoek om beschermende maatregelen en de klachten ingediend door uw echtgenote, dient opgemerkt dat deze gedateerd zijn op 15 juni 2018. Nochtans had u verklaard dat u in mei reeds klacht had neergelegd in verband met de feiten die jullie waren overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 145-155). U legde nog enkele kopies voor van telefoonnummers door wie jullie zouden zijn opgebeld en ook van een messengerbericht. Deze kopies hebben om de redenen, hierboven vermeld, geen enkele bewijswaarde. U legde nog de overlijdensakte voor van uw schoonvader en een gerechtelijk document

hieromtrent. Uw schoonvader is evenwel in 2000 overleden. De feiten die hieraan ten grondslag lagen kunnen dan ook bezwaarlijk nog als actueel beschouwd worden. Tenslotte legde u nog een medisch verslag in verband met de dood van uw schoonmoeder voor en ook nog enkele foto's. Deze zou zijn aangereden door een dronken bendelid. U gaf hierover toe dat dit een ongeluk betrof weliswaar onder invloed van alcohol (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 92). De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Medellin in het departement Antioquia te worden beoordeeld.

Zoals reeds werd vermeld speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk af op het platteland en wordt het geweld in de (groot)steden vooral gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Medellin in het departement Antioquia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van R.G.C. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 19 september 1987 geboren in Medellin. Na uw middelbaar bent u beginnen werken in de logistiek bij enkele grote supermarktketens. Op 28 september 2018 huwde u met F.D.J.M. (CG X en O.V. X), met wie u sinds 2000 een relatie had. Jullie hebben een zoontje dat op 1 juli 2005 is geboren en dat actueel bij uw schoonouders in Colombia verblijft. Sinds ongeveer 2012 werden jullie afgeperst door leden van AUC, eerst om jullie woning te beschermen, maar later ook om jullie auto te beschermen. In 2013 liepen jullie een betalingsachterstand op. Kort hierna werd een aanslag gepleegd op jullie auto. Hierna zouden jullie terug op tijd zijn beginnen te betalen om problemen te voorkomen. Dit bleef zo verder duren tot 2017. In november 2017 besloten jullie om niet langer te betalen. Jullie werden kort hierna onder druk gezet om opnieuw te betalen. In december 2017 zouden twee motards naast de auto van uw echtgenoot zijn komen rijden. Vervolgens lieten ze hun wapen zien aan uw echtgenoot en uw zoontje. Jullie zouden besloten hebben om geen klacht in te dienen bij de lokale politie omdat jullie vreesden anders meer problemen te zullen krijgen met de bendeleden. Op 28 februari 2018 zou u zijn aangevallen door bendeleden. Na dit incident zouden jullie zijn verhuisd naar het huis van uw schoonouders in Envigado. Hier zouden jullie zijn gebleven tot jullie vlucht uit Colombia. In april 2018 werd uw echtgenoot op zijn beurt aangevallen door bendeleden, meer bepaald in de buurt van zijn werk. In juni 2018 zouden u en uw echtgenoot nog enkele dreig-sms'en hebben ontvangen, en men zou ook nog bij uw schoonouders zijn langsgekomen om jullie te bedreigen. Kort hierna zouden jullie een ander huis hebben gehuurd in de stad Envigado. Op 28 oktober 2018 zouden jullie vanuit Bogotá met het vliegtuig naar Parijs gereisd zijn, waar jullie op 29 oktober 2018 aankwamen. Vanuit Parijs reisden jullie verder door tot in België, waar jullie op 3 november 2018 aankwamen. Diezelfde dag dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en uw identiteitskaart voor. Verder legde u nog kopies voor van de volgende documenten: geboorteakte van uw zoontje, doopakte van uw zoontje, uw huwelijksakte, uw verklaring van samenwonen, uw doopakte, de doopakte van uw echtgenote, een schoolattest van uw zoon, een attest van een opleiding die u heeft genoten, een attest van de kerk in verband met vrijwilligerswerk hier in België, familiefoto's. Verder legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten in het kader van de feiten die jullie zijn overkomen en die jullie hebben aangegeven aan de Colombiaanse autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. U baseerde zich op dezelfde asielmotieven als die van uw man. In hoofdte van uw echtgenoot werd volgende weigeringsbelissing, die ook geldt inzake uw asielaanvraag, genomen:

[...]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Medellín in het departement Antioquia te worden beoordeeld.

Zoals reeds werd vermeld speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk af op het platteland en wordt het geweld in de (groot)steden vooral gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Medellín in het departement Antioquia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"* en van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)"*.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken: een aangifte bij het openbaar ministerie (stuk 3), een beschermingsbevel in hoofde van de moeder van verzoeker (stuk 4), een uittreksel uit een gerechtelijk dossier (stuk 5) en een psychologisch attest en medisch voorschrift (stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende informatie: het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, de COI Focus *"République de Colombie. Situation sécuritaire"* van 7 juni 2018, de COI Focus *"Colombia. Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019 en het inwonersaantal van Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers een bundel stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de bij het verzoekschrift gevoegde aangifte, het beschermingsbevel en het uittreksel uit een gerechtelijk dossier (stukken 3-5), alsook de ter terechtzitting zonder aanvullende nota neergelegde bundel stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 11) door de Raad niet in overweging genomen.

2.3.2.2. Verzoekers voeren aan dat zij worden bedreigd en afgeperst door bendeleden van AUC. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het incident met de bendeleden op 28 februari 2018; (ii) zij eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen over de incidenten na 28 februari 2018; (iii) de verklaringen van verzoeker over de incidenten in juni 2018 niet-doorleefd voorkomen; en (iv) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het incident met de bendeleden op 28 februari 2018:

“Zo verklaarde u dat op 28 februari 2018 omstreeks 09.00 uur drie bendeleden bij jullie thuis hadden aangeklopt. Ze vroegen u om met hen mee te gaan om te onderhandelen over het afpersingsgeld dat u hen diende te betalen. U zou met hen zijn meegegaan naar een appartement ergens in de buurt. Ongeveer een half uur later zou u terug thuis zijn aangekomen, waar u uw kind huilend en uw echtgenote lichtgewond aantrof. U liet uitdrukkelijk optekenen dat uw echtgenote geen medische zorgen nodig had. Ze zou enkel ijs op haar neus gelegd hebben om de zwelling tegen te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112-126). Uw echtgenote legde echter gans andere verklaringen af. Zij verklaarde niet gedurende slechts een half uurtje te zijn weggeweest maar ze stelt dat u de dag ervoor al was vertrokken naar uw werk aangezien u de nachtdienst had. U zou kort na het incident waarbij uw echtgenote werd aangevallen thuis zijn aangekomen van uw nachtschift. Dit is erg tegenstrijdig aan uw verklaringen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen. Ze antwoordde dat u wellicht in de war was (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 25-32), wat niet kan overtuigen. Overigens is het opmerkelijk dat uw echtgenote in de op 15/03/2019 verstuurde opmerkingen bij het gehoorverslag (punt 32 (5)) dan weer plots wél uw versie van de feiten bevestigt. Verder verklaarde uw echtgenote dat zij wél naar het ziekenhuis diende te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 25). Ook dit is hoogst opmerkelijk. Toen zij even later werd geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen in dit verband, wijzigde zij haar verklaringen: ze liet nu optekenen dat ze niet naar het ziekenhuis is gegaan en ook niet naar een dokter, maar wel naar een apotheker die haar verzorgde (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 34 en de op 15/03/2019 verstuurde opmerkingen bij het gehoorverslag). Deze gewijzigde verklaringen blijven evenwel evenzeer tegenstrijdig met uw verklaringen aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkele medische zorg toegediend kreeg.”

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker 2 uur en 45 minuten duurde, terwijl het persoonlijk onderhoud van verzoekster slechts 50 minuten duurde. Zij menen dat de in de bestreden beslissingen aangehaalde *“ogenschijnlijke tegenstrijdige verklaringen”* te wijten zijn aan kennelijke misverstanden gedurende het persoonlijk onderhoud en het feit dat de *protection officer* onvoldoende heeft doorgevraagd. Zij stellen tevens dat de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud is bedoeld om bepaalde tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen te verduidelijken en zo nodig te corrigeren, zodat volgens hen het feit dat de commissaris-generaal stelt dat de opmerkingen ingaan tegen de tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen en aldus het ongeloofwaardig karakter van de vluchtmotieven onderstrepen, hen de wenkbrauwen doet fronsen.

De Raad stelt vast dat verzoekers wel degelijk onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het beweerde incident met de bendeleden op 28 februari 2018. Zo verklaart verzoeker dat het incident 's morgens plaatsvond, dat de bendeleden hem een half uur meenamen naar een appartement om over het afpersingsgeld te onderhandelen, waarna hij bij thuiskomst zijn kind huilend en zijn

echtgenote lichtgewond aantrof, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat zijn echtgenote geen medische verzorging behoefde en enkel ijs op haar neus legde tegen de zwelling. Verzoekster daarentegen verklaarde dat haar echtgenoot de avond voordien ging werken omdat hij de nachtschift had en dat hij thuiskwam vlak nadat zij was aangevallen. Zij verklaart tevens eerst dat zij naar het ziekenhuis ging, maar wanneer zij werd geconfronteerd met de verklaring van haar echtgenoot dat zij geen medische verzorging behoefde, wijzigde zij haar verklaringen en stelt zij dat zij niet naar een ziekenhuis of een dokter ging maar wel naar een apotheker.

Waar verzoekers opmerken dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker langer duurde dan dat van verzoekster, dient erop gewezen dat verzoekster op het einde van haar persoonlijk onderhoud de kans kreeg om nog iets toe te voegen aan haar relaas en ook haar bij het onderhoud aanwezige advocaat maakte geen opmerkingen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6). Ook in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (administratief dossier, stuk 6) wordt geen enkele melding gemaakt van een (te) korte duur van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en/of van een gebrekkige vraagstelling door de *protection officer*. Gelet op het gestelde in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, worden verzoekers geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud in zoverre zij hieromtrent geen opmerkingen formuleerden. Bovendien betekent de mogelijkheid om bij de notities van het persoonlijk onderhoud opmerkingen te formuleren niet dat deze opmerkingen in de plaats komen van de notities van het persoonlijk onderhoud en/of dat de erin opgenomen correcties en opmerkingen zonder meer moeten worden aanvaard. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd geconfronteerd met de verklaringen van haar echtgenoot en dat zij toen repliceerde dat verzoeker misschien in de war was (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, vragen 31-32). In de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 6) wordt dan weer de door verzoeker weergegeven versie van de beweerde feiten bevestigd. Als zodanig kan dan ook wel degelijk worden vastgesteld dat verzoekster twee, tegenstrijdige verklaringen biedt: enerzijds stelt zij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar echtgenoot misschien in de war was en dat daarom haar verklaringen afwijken van die van hem, terwijl zij anderzijds in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud gewoonweg de door haar echtgenoot weergegeven versie van de beweerde feiten bevestigd zonder hiervoor enige uitleg te verschaffen. Dergelijke gang van zaken ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas. Waar verzoekers aanvoeren dat de *protection officer* onvoldoende heeft doorgevraagd, dient vastgesteld dat zij nalaten *in concreto* te duiden waar of wanneer onvoldoende zou zijn doorgevraagd en dat zij eveneens nalaten uiteen te zetten welke vragen volgens hen nog hadden moeten worden gesteld en op welke wijze deze vragen en hun eventuele antwoorden hierop een ander licht zouden werpen op hun vluchtrelaas en/of op de motivering in de bestreden beslissingen. Mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep is dergelijk verweer allerminst ernstig.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen over de incidenten na 28 februari 2018:

“Verder verklaarde u dat u in april 2018 was gaan werken, dat de bendeleden u daar stonden op te wachten en u vervolgens in elkaar hadden geslagen. U zou kort na het incident naar huis zijn gegaan, waar u uw vrouw op de hoogte bracht van hetgeen u was overkomen. Jullie zouden vervolgens besloten hebben een klacht in te dienen, wat jullie enkele dagen later ook effectief deden in een politiekantoor van Medellin (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-153). Uw echtgenote daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat u na het incident van 28 februari 2018 niet meer bent gaan werken. Ze voegde er vervolgens aan toe dat er zich na het incident van 28 februari geen ander concreet incident heeft voorgedaan, de verbale dreigtelefoontjes niet te na gesproken. Zij werd nog eens uitdrukkelijk gevraagd of er zich na 28 februari geen ander geweldincident had voorgedaan. Zij herhaalde dit dat niet het geval was en zij lichtte toe dat jullie na het incident van 28 februari 2018 waren verhuisd (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 40-44). Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen. Zij antwoordde nu dat u niet meer bent gaan werken na 28 februari, maar dat u wel nog een keer naar uw werk was gegaan om uw ontslag aan te bieden. Zij vermoedde dat u dan wellicht in elkaar geslagen was. Uw echtgenote werd gevraagd of zij dan niet zeker was of u al dan niet in elkaar was geslagen in april 2018. Zij antwoordde hierop te weten dat u wel degelijk nog een keer in elkaar was geslagen, maar zij kon het niet in de tijd situeren. Ze voegde eraan toe dat na het incident van 28 februari 2018 haar leven helemaal overhoop was gehaald (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 45-48). Dit alles is hoogst opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Dat uw vrouw in de op 15/03/2019 verstuurde opmerkingen bij het gehoorverslag verklaringen laat noteren (punten 41 (9) tot 17 (13)) die lijnrecht ingaan tegen haar verklaringen tijdens het gehoor onderstreept het ongeloofwaardige karakter van deze asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat er zich in juni 2018 nog vier verschillende incidenten voordeden: u werd één keer opgebeld, uw echtgenote werd één keer opgebeld, benedeleden zijn één keer bij u thuis langsgekomen en uw echtgenote zou tenslotte nog één dreig-sms hebben ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 50-72). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat er na 28 februari geen enkel fysiek contact meer is geweest tussen uzelf en uw echtgenote enerzijds en de benedeleden anderzijds (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 44). Zij werd er vervolgens mee geconfronteerd dat u wel nog incidenten aanhaalde die gebeurd zouden zijn in juni 2018 en dus ook naar het feit dat de benedeleden naar het huis van uw ouders waren gekomen. Uw echtgenote antwoordde dat uw ouders in Envigado een ander huis hadden gehuurd en dat de benedeleden in het eerste huis waren langsgekomen, op zoek naar jullie. Zij voegde er nog wel aan toe dat jullie af en toe naar het eerste huis waren gegaan om het er niet te verlaten uit te laten zien, maar zij verwees allerm minst naar een direct of rechtstreeks contact tussen de benedeleden en uzelf of haarzelf (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 48 en 49)."

In zoverre verzoekers dienaangaande verwijzen naar de beweerde korte duur van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, naar hun opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud en naar hun verweer dat de *protection officer* onvoldoende heeft doorgevraagd, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*). Voor het overige voeren verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van verzoeker over de incidenten in juni 2018 niet-doorleefd voorkomen:

"Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de incidenten die jullie zouden zijn overkomen in juni 2018. Toen u werd gevraagd te beschrijven wat de benedeleden precies zouden hebben gezegd tegen jullie toen ze bij uw ouders waren langsgekomen, gaf u net hetzelfde antwoord als op de vraag wat ze u aan de telefoon hadden gezegd. Dat zij twee keer bijna woordelijk dezelfde zaken zouden zeggen, is weinig aannemelijk. U werd erop gewezen dat dit exact dezelfde woorden waren. U bevestigde dit zonder meer (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 52-58). Uw verklaringen komen in dit verband weinig doorleefd over. Het feit dat deze verklaringen dan bovendien ook nog eens tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van uw echtgenote in dit verband, maken ze totaal ongeloofwaardig."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande aan dat het bestempelen van de verklaringen van verzoeker als niet-doorleefd, een louter subjectieve interpretatie van de *protection officer* betreft en dat dit niet-doorleefd karakter niet kan worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Volgens hen wekt het bovendien geen verbazing dat de benedeleden via de telefoon dezelfde bedreigingen uiten als toen zij bij de ouders van verzoeker langskwamen. Zij stellen ook dat verzoeker louter op de vraag van de *protection officer* antwoordde en dat hij niet zelf heeft verklaard dat de benedeleden tweemaal woordelijk hetzelfde hebben gezegd.

De Raad stelt vast dat in de notities van het persoonlijk onderhoud van het onderhoud van verzoeker met betrekking tot de beweerde bedreigingen vanwege de benedeleden in juni 2018 onder meer te lezen valt als volgt:

"58) Dat was dus hetzelfde: hebben ze aan de telefoon eerder dan exact hetzelfde gezegd? Ja ze hebben ons verbaal bedreigd ze hebben mijn vrouw een bericht gestuurd waarin stond: als we niet betalen dat ze onze familie zouden aanvallen." (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, vraag 58).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk bevestigend antwoordde op de vraag of de benedeleden exact hetzelfde zeiden wanneer zij verzoeker telefonisch bedreigden dan wanneer zij hun bedreigingen aan het huis van de ouders van verzoeker uitten. Dergelijke gang van zaken komt wel degelijk niet-doorleefd voor. Verder brengen verzoekers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.7. Waar verzoekers verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot de situatie in Colombia en het voorkomen van de praktijk van afpersing door benedeleden (verzoekschrift, p. 8-11), dient erop

gewezen dat zij de door hun voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie hiertoe niet volstaat.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt: *“De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De overige documenten die u voorlegde, betreffen kopies van gerechtelijke documenten. Kopies hebben geen bewijswaarde aangezien de authenticiteit van de originelen niet kan nagegaan worden. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. In verband met het verzoek om beschermende maatregelen en de klachten ingediend door uw echtgenote, dient opgemerkt dat deze gedateerd zijn op 15 juni 2018. Nochtans had u verklaard dat u in mei reeds klacht had neergelegd in verband met de feiten die jullie waren overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 145-155). U legde nog enkele kopies voor van telefoonnummers door wie jullie zouden zijn opgebeld en ook van een messengerbericht. Deze kopies hebben om de redenen, hierboven vermeld, geen enkele bewijswaarde. U legde nog de overlijdensakte voor van uw schoonvader en een gerechtelijk document hieromtrent. Uw schoonvader is evenwel in 2000 overleden. De feiten die hieraan ten grondslag lagen kunnen dan ook bezwaarlijk nog als actueel beschouwd worden. Tenslotte legde u nog een medisch verslag in verband met de dood van uw schoonmoeder voor en ook nog enkele foto's. Deze zou zijn aangereden door een dronken bendelid. U gaf hierover toe dat dit een ongeluk betrof weliswaar onder invloed van alcohol (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 92). De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”*

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt: *“Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij in vraag stelt, besluit zij eenvoudigweg om de nochtans overtuigende documenten, met name het verzoek om slachtofferbescherming en de klachten bij de politie niet in aanmerking te nemen, terwijl deze nochtans cruciaal zijn ter ondersteuning van het relaas van verzoekende partij.”*, dient vastgesteld dat uit de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering blijkt dat de commissaris-generaal niet louter verwijst naar de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het verzoek om bescherming en de door verzoekster ingediende klachten zijn gedateerd op 15 juni 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), terwijl verzoeker zelf verklaarde dat zij reeds in mei klacht indienden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, verklaring 146). Tevens stelt de commissaris-generaal terecht dat de feiten die aan het overlijden van verzoeksters vader ten grondslag liggen, dateren van 2000 en dan ook bezwaarlijk nog als actueel kunnen worden beschouwd. Ook wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker verklaarde dat het incident waarbij verzoeksters moeder werd aangereden door een dronken bendelid een ongeval betrof. In zoverre de voorgelegde documenten de persoonsgegevens van verzoekers en hun familie bevestigen, staan deze heden niet ter discussie. Wat betreft de telefoonnummers en het messengerbericht, dient erop gewezen dat deze wegens de manipuleerbaarheid ervan bewijswaarde ontberen. In zoverre de voorgelegde documenten slechts een kopie betreffen, dient er bovendien op gewezen dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog wijzen op de psychologische problemen van verzoeker en dienaangaande verwijzen naar de bij het verzoekschrift gevoegde attesten (stuk 6), dient vastgesteld dat uit het psychologisch attest enkel blijkt dat verzoeker sedert 7 mei 2019 – en dus sedert na het nemen van de bestreden beslissingen – psychologische begeleiding krijgt. In het medisch attest van 17 mei 2019 wordt enkel melding gemaakt van beven wegens stress en een slechte nachtrust en worden ook enkele medicijnen genoemd, zonder dat wordt verduidelijkt wat de oorzaak van deze klachten zou kunnen zijn en waarvoor deze medicijnen dienen. Hieruit kan dan ook bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker psychologische problemen zou kennen naar aanleiding van *“de traumatische ervaringen die hij in Colombia heeft moeten ondergaan”*, zoals wordt voorgehouden in onderhavig verzoekschrift. Bijgevolg kan dan ook niet worden aangenomen dat deze attesten op de voorgaande vaststellingen een ander licht werpen.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) terecht als volgt:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

[...]

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécuritaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.CQVs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt [...] duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldDODulationreview.com/countries/colombia-DODulation/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers weliswaar als volgt: *"Verschillende internationale bronnen tonen aan dat er sprake is van een problematische veiligheidssituatie in Colombia, met name het willekeurig geweld ten gevolge van criminele bendes en paramilitaire groeperingen waartegen geen bescherming wordt geboden door de Colombiaanse overheid, die dit fenomeen zelfs ontkent."*, doch zij laten na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) onjuist of achterhaald zou zijn of dat de hiervoor uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal geciteerde analyse niet (langer) correct zou zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. De enige informatie waarnaar verzoekers verwijzen (verzoekschrift, p. 8-11) is dezelfde als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Verzoekers brengen verder geen enkel element bij waaruit zou kunnen blijken dat het crimineel geweld in Colombia dient te worden beschouwd als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER